on need, kuſt ſedda ärratunnen. Te-käijad, jalla ehk hobbuſe-mehhed, kes körtſideſt ilma arro pidda-mata möda lähhäwad, on terwemat wöito; kes teiſeſt möda ſawad agga teiſe ſiſſe ruttawad, et ſeal ſüddame linnituſt ſaakſid rübata, — jubba need on pöddurid, agga hopis haiged need, kes teiſeſt tulles otſekohhe teiſe kippuwad, arwates, et kes körtſiſt möda lähhäb, on jännekſe ſüddamega mees. Kui niſuggused teed käiwad, eks ſe olle kui werri haige innimesſe ſoontes! käiwad — käiwad, agga ikka, kus körts, jäwad ſeisma ja puhkama ja rü-pama ja tulleb aeg tuikuma ehk wimaks, kui eddaſi püawad jäwad weel ſinna maggama, kus ſead neile ſöbralikko melega aſſeme walmis tuhninud. — Et nüüd niſuggune tekäiminne kukru tühhendab, ſiis need wennakesſed armastawad wahheſt körtſide wah-hel, kus innimesſe ello-maja näwad, ſiſſe miñna ja koppikaid, mis enne nahka pannid, jälle aſſemele korjata, — lähhäwad kerjama, mönni ka warras-tama. Saan neid allati nähha ja pean ſiis allati öhkama: „oh rahwas, millal peäſed ſeſt töwweſt lahti, mis ſulle ni paljo kurja teeb ja wimaks ſind hukka ſadab!“ Pühhade ajal weelgi isſeärranis on Eesti-ma ſoontes naggo katk lahti, — aiwa haiget werd nähha! Siis körtſid täis ja tede peal joob-nuid luggemata ja nende hulgas mönni, kes muido kül julges körtſiſt mödaminna. Hädda kül, et keige kallimad ajad nenda ärra teotatakſe, et ſiis möel-

dakſe, lihha käe wöimuſt ollema. Noh, Jummal tännatud! ei te köik nenda, möiſtlikuſi ja waggu on ka weel ja lodan, et ennaſt ei petta kui arwan, et nende hulk nüüd kaswab ja mitto leida, kes enne ſelle töwwe köies ollid agga Jummala abbiga ſanud lahti, kes ſurnud ollid ja hakkawad ellama. Mehheſt, kellega nenda luggo olli, tahhan nüüd räkida. Se ſai ſure willetſuſſe ja hädda läbbi peästetud — agga teame jo, et hädda on raske kanda; teame, et Jummal hea melega hädda ärra-pörab, et temma tahhab hea- ja armuga parran-dada, kui ſe mönb; ja ſe mönb ſeäl ikka, kus kurja melega hädda ei otſita. Olgo ſiis ſelle mehhe luggu mitmele maanitſusſeks ja öppetusſeks.

Mees, kelleſt ſedda puhko juttustada tahhan, on wanna Peter Koit, ehk kuida küllа rahwas ütleb Koido Peter, ja ſain temmaga nenda tutwaks.

Käiſin kord teed kojo pole, heina-aeg olli käe, pääw paistis pallawaste. Heinamades, kuſt läbbi tullin, istus rahwas ja wöttis lõunat, teiſed kes jubba ollid ſönud puhkaſid pude warjus ehk istu-ſid weel jutto ajades koos. Keigis paikus olli nähha: kellel terwed käed, pihtad, ſe piddas meles Jummala käſſo: kuus päwa pead ſa tööd teggema! Üks agga olli ſedda unnustanud, ehk ommale iſſe katekismuſſe ja Piibli-ramato üllespannud, kelle ſees ehk wöis ſeista: ſeitſe päwa pead ſa wedde lema! Sedda meeſt näggin, kui maan-tele ollin

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 21